

Arrest

nr. 346 295 van 6 mei 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTEN
Amerikalei 29/10
2000 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 23 april 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 april 2026 legde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing.

Op 23 april 2026 legde de gemachtigde eveneens een inreisverbod op aan verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid ratione temporis

De ontvankelijkheid ratione temporis raakt de openbare orde (RvS 4 november 1980, nr. 20 686, Eeckman en Valcke). De rechter dient dus, zelfs ambtshalve, na te gaan of het beroep binnen de vervaltermijn werd ingesteld. De beroepstermijn dient strikt te worden toegepast en de rechter zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch (ten gronde) behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671; RvS 27 maart 2001, nr. 94 316).

De waarnemend voorzitter stelt ter terechtzitting ambtshalve dat blijkens het administratief dossier verzoeker reeds eerder het voorwerp uitmaakte van een “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming” (bijlage 13quinquies) van 30 april 2021 dat hem ter kennis werd gebracht op 6 mei 2021, en verwijst naar de termijnen voorzien in voormeld artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering.

Dit artikel luidt als volgt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.*

In casu werd de bestreden beslissing ter kennis gebracht op 23 april 2026, de laatste dag om een beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, was 28 april 2026. Het beroep werd evenwel ingediend op 4 mei 2026. Uit het verzoekschrift blijkt dat de advocaat er verkeerdelijk van uit ging dat de beroepstermijn 10 dagen betrof.

Aan verzoekers raadvrouw werd de mogelijkheid gegeven om ter zitting te repliceren inzake de opgeworpen onontvankelijkheid wegens laattijdigheid, desgevallend omtrent overmacht. De beroepstermijn kan slechts worden verlengd indien een verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn een beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt bij de verzoeker (RvS 23 mei 2003, nr. 119 779). De verhindering om het beroep tijdig in te dienen moet dus uitgaan van een van de menselijke wil onafhankelijke gebeurtenis, die onvoorzienbaar en onvermijdbaar is en die door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed. (Cass. 9 oktober 1986, R.W., 1987-88, 778; zie P. VAN ORSHOVEN, “Niet ontvankelijkheid, nietigheid, verval en andere wolfijzers en schietgeweren van het burgerlijk procesrecht”, P&B, 2002, nr. 1, 3). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198 980; RvS 10 januari 2006, nr. 153 402).

De raadvrouw haalt aan dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen melding wordt gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat de informatie in de akte van kennisgeving niet pertinent is, omdat de aandacht niet werd getrokken op het feit dat er een eerder bevel om het grondgebied te verlaten was afgegeven. De kennisgeving was niet voldoende precies voor verzoeker zelf, om te kunnen weten dat de beroepstermijn in casu maar 5 dagen bedroeg. Daarom moet de Raad ervan uitgaan dat de beroepstermijn toch 10 dagen bedroeg en het voordeel van de twijfel worden toegekend.

De Raad kan dit niet als overmacht aannemen, noch neemt hij aan dat de akte van kennisgeving niet voldoende precies was opdat de dominus litis kon weten dat het beroep binnen de 5 dagen diende te worden ingediend. De Raad erkent dat nergens in de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2021, maar er is wel sprake van het feit dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 7 februari 2019 niet heeft geresulteerd in een positieve beslissing, nu na onderzoek door het CGVS en de Raad is gebleken dat verzoeker niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Volgens artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet wordt in zo'n geval in principe een “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming” gegeven. Ook al kan de Raad aannemen dat hetgeen wordt geformuleerd op de akte van kennisgeving voor verzoeker zelf omwille van het juridisch taalgebruik moeilijk te vatten is, weet verzoeker wel dat hij reeds eerder in 2021 het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. De dominus litis had gezien de duidelijke vermelding in de akte van kennisgeving *“bij een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn herleid tot vijf dagen”*, bij verzoeker wel kunnen navragen of hij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten of een terugdrijving had gekregen.

Het betoog van de raadvrouw ter zitting overtuigt niet.

De vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend meer dan vijf dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing en is derhalve laattijdig.

De Raad dient zich dan ook niet uit te spreken over de ter zitting neergelegde documenten aangaande het obstructieve slaapapneu. Documenten die ook daags voor de zitting al aan de Raad waren overgemaakt.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES